

Laodikea - Nummer fire

Overlappende historier

Jeff Pippenger

2023-09-01

Det forhold, som jeg påpegede, at Stephen Haskell sandsynligvis ikke så, skønt han fastholdt det gennem sin anerkendelse af de sandheder, som bringer dette forhold for dagen, er, at man i historien ved det gamle Israels afslutning samtidig finder begyndelsen på det moderne Israel overlappende den samme historiske periode. Da Kristus stadfæstede pagten med mange i én uge (to tusind fem hundrede og tyve dage), gennemlevede det gamle Israel Laodikeas erfaring, på nippet til at blive udspyet af Herrens mund. Samtidig gennemlevede det moderne Israel Efesos' erfaring. Det gamle Israels Laodikea blev spredt, og det moderne Israels Efesos blev samlet i netop den samme historie.

Og ”ja”, hvis du skulle spekulere på det, er jeg klar over, at den uge, hvori Kristus stadfæstede pagten til opfyldelse af Daniel kapitel ni, som begyndte ved Hans dåb og endte med Stefans stening, ikke bogstaveligt var to tusind fem hundrede og tyve dage, men profetisk var den det ganske bestemt, for profetisk er et år lig tre hundrede og tres dage. Tre hundrede og tres dage multipliceret med syv er to tusind fem hundrede og tyve dage, og ”det nøjagtige centrum” af denne profetiske uge er korset. Profetisk placerede Kristus korset i det nøjagtige centrum af den profetiske periode på to tusind fem hundrede og tyve dage og viste derved, at ”de syv tider” i Tredje Mosebog seksogtyve er grundfæstet og stadfæstet ved Kristi kors. Det er ikke et tilfælde, at når Søster White lærer, som hun gør, at begge Habakkuks hellige tavler, 1843- og 1850-kortet, har profetien om de to tusind fem hundrede og tyve år i selve midten af kortet, har begge kort også korset i det nøjagtige centrum af denne fremstilling.

“Bibelen indeholder alle de principper, som mennesker behøver at forstå for at blive gjort skikkede enten til dette liv eller til det kommende liv. Og disse principper kan forstås af alle. Ingen, som har et sind til at påskønne dens undervisning, kan læse et eneste afsnit i Bibelen uden deraf at vinde en eller anden hjælpsom tanke. Men Bibelens mest værdifulde undervisning opnås ikke ved lejlighedsvis eller usammenhængende studium. Dens store sandhedssystem er ikke således fremstillet, at det kan opfattes af den forhastede eller skødesløse læser. Mange af dens skatte ligger dybt under overfladen og kan kun erhverves ved flittig granskning og vedvarende bestræbelse. De sandheder, som tilsammen udgør den store helhed, må eftersøges og samles op, ‘her lidt og der lidt.’ Esajas 28:10.”

”Når de således bliver undersøgt nøje og ført sammen, vil det vise sig, at de passer fuldkomment til hinanden. Hvert evangelium er et supplement til de andre, hver profeti en forklaring på en anden, hver sandhed en udfoldelse af en anden sandhed. Forbillederne i den jødiske husholdning bliver gjort klare ved evangeliet. Hvert princip i Guds ord har sin plads, hvert faktum sin betydning. Og den fuldstændige struktur vidner i både plan og udførelse om sin Forfatter. En sådan struktur kunne intet andet sind end den Uendeliges hverken fatte eller forme.” Uddannelse, 123.

Sammen med princippet om, at hver af de syv menigheder gentages i den milleritiske historie og også i vor historie, findes der et andet vigtigt princip, som den tidlige adventisme anerkendte. Dette princip påviser, at "indre og ydre" profetiske linjer i den samme historie anvendes af Helligånden til at formidle sandhed. Miller erkendte dette og underviste direkte i det. Han lærte med rette, at de syv segl i Johannes' Åbenbaring fremstiller en parallel historie til menighedernes, men i denne parallelle fremstilling repræsenterer seglene en ydre og menighederne en indre sandhed i den identiske historie. Uriah Smith behandler også dette princip og anvender ordene "indre" og "ydre", hvilket efter min opfattelse synes at være den bedste måde at udtrykke de to parallelle linjer på.

Seglene føres frem for vor opmærksomhed i Åbenbaringens 4., 5. og 6. kapitel. De scener, der fremstilles under disse segl, bringes til syne i Åbenbaringen 6 og i det første vers af Åbenbaringen 8. De omfatter tydeligvis begivenheder, som menigheden er knyttet til, fra denne husholdnings begyndelse og indtil Kristi komme.

"Mens de syv menigheder fremstiller kirkens indre historie, bringer de syv segl de store begivenheder i dens ydre historie til syne." Uriah Smith, The Biblical Institute, 253.

Vi vil nu begynde vor betragtning af de syv menigheder. Det er vigtigt at erkende, at de to første menigheder og dernæst igen den tredje og fjerde menighed har et „årsag og virkning“-forhold, som kræver, at de betragtes sammen. Smyrna er den menighed, som repræsenterer dem, der forfølges af Rom, og Efesus var den menighed, som bragte evangeliet ud til hele verden.

„Det var i Antiokia, at disciplene først blev kaldt kristne. Navnet blev givet dem, fordi Kristus var hovedemnet i deres forkyndelse, deres undervisning og deres samtaler. Uophørligt genfortalte de de begivenheder, der havde fundet sted i dagene for Hans jordiske tjeneste, da Hans disciple blev velsignet med Hans personlige nærvær. Utrætteligt dvælede de ved Hans lære og Hans helbredelsesundere. Med skælvende læber og tårefyldte øjne talte de om Hans sjælekamp i haven, Hans forræderi, rettergang og henrettelse, den overbærenhed og ydmyghed, hvormed Han havde udholdt den hån og tortur, som Hans fjender havde påført Ham, og den guddommelige medlidenhed, hvormed Han havde bedt for dem, der forfulgte Ham. Hans opstandelse og himmelfart og Hans gerning i himlen som Mellemmand for faldne mennesker var emner, som de med glæde dvælede ved. Med rette kunne hedningerne kalde dem kristne, eftersom de prædikede Kristus og rettede deres bønner til Gud gennem Ham.”

„Det var Gud, som gav dem navnet kristen. Dette er et kongeligt navn, givet til alle, som slutter sig til Kristus. Det var om dette navn, at Jakob senere skrev: „Er det ikke de rige, som undertrykker jer og drager jer for domstolene? Er det ikke dem, som bespotter det gode navn, som I er kaldet med?“ Jakob 2,6. 7. Og Peter erklærede: „Men dersom nogen lider som kristen, da skal han ikke skamme sig, men prise Gud for dette navns skyld.“ „Når I hånes for Kristi navn, er I salige; thi herlighedens og Guds Ånd hviler over jer.“ 1 Peter 4,16. 14.“ Apostlenes Gerninger, 157.

Menigheden i Efesos repræsenterede den tidlige kirke, som levede „gudfrygtigt i Kristus Jesus“, hvilket er en „årsag“, der altid frembringer en „virkning“.

Ja, og alle, som vil leve gudfrygtigt i Kristus Jesus, skal lide forfølgelse. 2 Timotheus 3,12.

Den gudfrygtighed, som kendetegnede menigheden i Efesos, frembragte den forfølgelse, der er repræsenteret ved menigheden i Smyrna. De to menigheder repræsenterer et forhold mellem årsag og virkning, og virkningen må nødvendigvis være forudgået af en årsag. Forfølgelsen under søndagslovskrisen tilskyndes af en åbenbarelse af det, som Søster White kalder „oprindelig gudfrygtighed“. En gudfrygtighed, som er blevet illustreret i tidligere, eller oprindelige, historiske forløb.

„Uanset den udbredte tilbagegang i tro og guds frygt findes der sande Kristi efterfølgere i disse kirker. Før den endelige hjemmøgelse ved Guds domme over jorden vil der blandt Herrens folk finde en sådan genoplivelse af den oprindelige guds frygt sted, som ikke er blevet set siden apostolisk tid. Guds Ånd og kraft vil blive udgydt over Hans børn. På den tid vil mange skille sig ud fra de kirker, hvor kærligheden til denne verden har fortrængt kærligheden til Gud og Hans ord. Mange, både blandt prædikanter og lægfolk, vil med glæde tage imod de store sandheder, som Gud har ladet forkynde i denne tid for at berede et folk til Herrens andet komme. Sjælens fjende ønsker at hindre dette værk; og før tiden for en sådan bevægelse kommer, vil han bestræbe sig på at forhindre det ved at indføre en efterligning. I de kirker, som han kan bringe under sin vildførende magt, vil han få det til at se ud, som om Guds særlige velsignelse udgydes; der vil komme til syne, hvad man mener er stor religiøs interesse. Skarer vil fryde sig over, at Gud virker underfuldt for dem, når værket i virkeligheden er en anden ånds værk. Under et religiøst skin vil Satan søge at udvide sin indflydelse over den kristne verden.“ The Great Controversy, 464.

Midnatsråbet i “de sidste dage” er genoplivelsen af den “oprindelige guds frygt”, som omtales i passagen. Det er en vækkelse, der finder sted i en bevægelse, ikke i en kirke. Den historie, som Søster White benytter til at beskrive vækkelsen, er historien om “apostolisk tid”, som repræsenteres ved menigheden i Efesos. Denne vækkelse vil frembringe “forfølgelse”.

„Mange vil blive fængslet, mange vil flygte for deres liv fra byer og småbyer, og mange vil blive martyrer for Kristi skyld ved at stå til forsvar for sandheden.“ Selected Messages, bog 3, 397.

„Kristi liv på jorden“ i det næste afsnit repræsenterer begyndelsen af menigheden i Efesos, men det er også et forbillede på den laodikeiske adventismes historie ved verdens ende.

»Dommen er trængt tilbage, og retfærdigheden står langt borte; thi sandheden er faldet på gaden, og retsindighed kan ikke komme ind. Ja, sandheden svigter; og den, som viger fra det onde, gør sig selv til et bytte.« Esajas 59,14.15. Dette blev opfyldt i Kristi liv på jorden. Han var tro mod Guds bud og tilsidesatte de menneskelige traditioner og krav, som var blevet ophøjet i deres sted. Derfor blev Han hadet og forfulgt. Denne historie gentager sig.« Christ's Object Lessons, 170.

Den erfaring, som Efesus repræsenterer, finder sted samtidig med den erfaring, som Laodikea repræsenterer. De ordkløvende jøder var det gamle Israels laodikeere, og Kristus og hans disciple var det moderne Israels efesere. Johannes Døberen indledte menigheden i Efesus, og han repræsenterer menigheden i de „sidste dage“, som modarbejdes af laodikeere, der kalder sig selv jøder, men det er de ikke.

”Johannes Døberens gerning, og gerningen hos dem, som i de sidste dage går frem i Elias’ ånd og kraft for at vække folket af deres sløvhed, er i mange henseender den samme. Hans gerning er et forbillede på den gerning, der må udføres i denne tidsalder. Kristus skal komme anden gang for at dømme verden i retfærdighed. Guds sendebud, som bærer det sidste advarselsbudskab, der skal gives til verden, skal berede vejen for Kristi andet komme, således som Johannes beredte vejen for hans første komme. I dette forberedende arbejde skal »hver dal ophøjes, og hvert bjerg og hver høj sænkes; og det krogede skal rettes ud, og de ujævne steder blive til jævn vej«, for historien skal gentage sig, og endnu engang skal »Herrens herlighed åbenbares, og alt kød skal tilsammen se det; for Herrens mund har talt.« Southern Watchman, 21. marts 1905.

Efesus er “årsagen”, og Smyrna er “virkningen”. Pergamos og Thyatira repræsenterer ligeledes et forhold mellem årsag og virkning. Pergamos er kompromisets menighed, som fordærvede kristendommen ved at forene den med hedenskabet. Den kristne menighed faldt, da den antog den forudsætning, at det var muligt for hedenskabets afgudsdyrkelse at sameksistere inden for dens grænser. Kejser Konstantin er symbolet på denne kompromisets historie, og hans profetiske rolle var at frembringe frafaldet fra den sande kristendom forud for, at pavedømmet blev åbenbaret.

Lad ingen bedrage jer på nogen måde; for den dag kommer ikke, medmindre frafaldet først kommer, og syndens menneske åbenbares, fortabelsens søn, han, som sætter sig op imod og ophøjer sig over alt, hvad der kaldes Gud, eller som dyrkes, så at han som Gud sætter sig i Guds tempel og udgiver sig selv for at være Gud. Husker I ikke, at jeg sagde jer disse ting, da jeg endnu var hos jer? Og nu ved I, hvad der holder ham tilbage, for at han skal åbenbares i sin tid. For lovløshedens hemmelighed er allerede virksom; kun må den, som nu holder tilbage, blive fjernet. Og da skal den lovløse åbenbares, ham som Herren skal fortære med sin munds ånde og tilintetgøre ved sin tilsynekomsts herlighed. 2 Thessalonikerbrev 2:3–8.

Menigheden i Pergamos var “årsagen”, og Thyatira var “virkningen”. Profeten Daniel fremstiller ofte historien om hedenskabet, der viger for pavedømmet, og det frafald, som gik forud for pavemagtens etablering, og som Paulus identificerede, omtales i Daniel 11.

Thi Kittims skibe skal komme imod ham; derfor skal han blive modfalden og vende tilbage og nære harme mod den hellige pagt; således skal han gøre; ja, han skal vende tilbage og holde sig til dem, som forlader den hellige pagt. Og hærstyrker skal stå på hans side, og de skal vanhellige helligdommens fæstning, og de skal afskaffe det daglige offer, og de skal opstille Ødelæggelsens Vederstyggelighed. Daniel 11:30–31.

Kompromisets menighed, som faldt fra, før den pavelige magt blev åbenbaret i historien, fremstilles af Daniel som „dem, der“ forlod „den hellige pagt“. Efter at de havde forladt pagten, blev pavedømmet, fremstillet af Daniel som „ødelæggelsens vederstyggelighed“, sat på jordens trone. Søster White identificerer de sidste seks vers i Daniel elleve, når hun siger, at „profetien i det ellefte kapitel af Daniel næsten har nået sin fuldstændige opfyldelse“. De sidste seks vers er den endelige opfyldelse af Daniel elleve, og hun lærer, at den historie, som fremstilles ved disse sidste vers, blev foregrebet i forbillede ved Daniel 11,30–36, som identificerer den historiske „årsag og virkning“, der fremstilles ved Pergamos og Thyatira.

"Vi har ingen tid at spille. Trængselstider ligger foran os. Verden er opfyldt af krigens ånd. Snart vil de trængselsscener, der er omtalt i profetierne, finde sted. Profetien i Daniels ellefte kapitel har næsten nået sin fuldstændige opfyldelse. Meget af den historie, der har fundet sted som opfyldelse af denne profeti, vil blive gentaget.

"I det tredivte vers omtales en magt, om hvilken der siges: 'vers 30 til seksogtredive citeret.'"

„Scener, som ligner dem, der beskrives med disse ord, vil finde sted.“ Manuscript Releases, nr. 13, s. 394.

Årsag-og-virkningsforholdet mellem Pergamos og Thyatira, såvel som årsag-og-virkningsforholdet mellem Efesus og Smyrna, gentages i de „sidste dage“. De Forenede Staters protestanter vil indgå kompromis med afgudsdyrkelse, sådan som den er fremstillet ved Pergamos (det fremmeste kendetegn på afgudsdyrkelse er soldyrkelse), og når de falder fra, bliver vejen beredt for syndens menneske til endnu en gang profetisk at blive åbenbaret. Mens frafaldet og indsættelsen af pavedømmet på tronen gentages, vil Gud samtidig oprejse en menighed, forbilledliggjort ved Efesus, til at bringe Daniels og Åbenbaringens budskab til verden, og forfølgelsen, fremstillet ved Smyrna, vil blive gentaget.

Jeg vil behandle de sidste tre menigheder, efter at vi har overvejet den sandhed, at de første fire segl i Åbenbaringen udgør en ydre sandhedslinje, som løber parallelt med den indre sandhedslinje, der repræsenteres af de første fire menigheder. Som allerede bemærket udtrykker Uriah Smith det således:

„Mens de syv menigheder fremstiller kirkens indre historie, bringer de syv segl de store begivenheder i dens ydre historie til syne.“ Uriah Smith, The Biblical Institute, 253.

Vi har påvist, at de første fire menigheder repræsenterer to „årsag og virkning“-forhold, som gentages i „de sidste dage“. Med udgangspunkt i adventismens pionerer, men endnu vigtigere i Guds Ords autoritet, bør disse fire indre kirkehistorier have en parallel ydre historie, repræsenteret ved de første fire segl. Det første og det andet segl genspejler de samme karaktertræk som Efesus og Smyrna, men anvender en hvid hest til at repræsentere arbejdet med at bringe kristendommen ud til verden. Den repræsenterer kirkens ydre arbejde, og det andet segl repræsenterer Smyrnas blodbad med en rød hest.

Og jeg så, da Lammet åbnede ét af seglene, og jeg hørte, som var det en tordens røst, et af de fire væsener sige: Kom og se. Og jeg så, og se, en hvid hest; og han, som sad på den, havde en bue, og der blev givet ham en krone; og han drog ud som sejrherre og for at sejre. Og da han havde åbnet det andet segl, hørte jeg det andet væsen sige: Kom og se. Og en anden hest drog ud, den var rød; og der blev givet ham, som sad på den, magt til at tage freden fra jorden, så de skulle slå hinanden ihjel; og der blev givet ham et stort sværd. Johannes' Åbenbaring 6:1–4.

Zakarias indeholder nogle få afsnit, som direkte identificerer de fire heste, der fremstilles i de første fire segl i Åbenbaringen. I et af disse afsnit i kapitel ti identificerer Zakarias, at når den sildige regn udgydes, skal „Judas hjord“, som er Guds „hus“, forvandles til „hans herlige stridshest i kampen“.

Bed Herren om regn i forårsregnets tid; så skal Herren danne lyse skyer og give dem regnskyl, enhver græs på marken. For afgudsbillederne har talt tomhed, og spåmændene har set løgn og fortalt falske drømme; de trøster forgæves; derfor drog de bort som en hjord, de blev forfærdede, fordi der ingen hyrde var. Min vrede optændtes mod hyrderne, og jeg straffede bukkene; for Hærskarers Herre har taget sig af sin hjord, Judas hus, og gjort dem til sin prægtige stridshest i kampen. Zakarias 10:1–3.

Ellen White påpeger gentagne gange, at Helligåndens udgydelse på pinsedagen er et forbillede på den sene regn, som nu falder. Det værk, der blev udført for verden på pinsedagen, fremstilles ved menigheden i Efesos, og Efesos forårsager den forfølgelse, der fremstilles ved Smyrna, som Johannes fremstiller som den „røde hest“ i det andet segl. De første to segl løber parallelt med de første to menigheder, og de fremstiller „de sidste dage“, når den sene regn bliver udgydt.

Profetiens Ånd udpeger også både afslutningen på det tredje segl og begyndelsen på det fjerde segl og knytter dem således sammen (årsag og virkning), og derved placerer hun den historie, som fremstilles, som værende til stede i hendes egen tid og i de „sidste dage.“

„Den samme ånd ses i dag, som er fremstillet i Åbenbaringen 6,6–8. Historien skal gentage sig. Det, som har været, skal blive igen.“ Manuscript Releases, bind 9, s. 7.

I Søster Whites personlige historie (nedskrevet i 1898) var den kompromisånd, som bereder vejen for, at pavedømmet endnu engang kan blive ophøjet til tronen, allerede levende og virksom; thi frafaldet i protestantismen, som begyndte med forkastelsen af den første engels budskab i foråret 1844, var allerede begyndt (i 1863) at trænge ind på den protestantiske adventismes horn.

Pergamos' kompromis fremstilles som et „par“ vægtskåle i det tredje segl. To målende vægtskåle repræsenterer et uredeligt mål. Det tredje segl fører til det fjerde segl, fremstillet ved en „gusten hest“ af „død“, og repræsenterer således pavemagtens myrden af millioner i den mørke middelalder. „Helvede“ er det, som følger den gustne hest, pavemagten. Historien om det tredje og fjerde segl løber parallelt med historien om menighederne i Pergamos og Thyatira. Konstantins kompromis var et gradvist værk; derfor var kompromisets ånd allerede virksom i søster Whites personlige historie, ligesom den var det på Paulus' tid, da han sagde, at „lovløshedens hemmelighed allerede er virksom“. Frafaldet, som går forud for pavemagtens tronbestigelse, er altid en gradvis historie, og den „historie skal gentages. Det, som har været, skal blive igen.“

Og jeg hørte en røst midt iblandt de fire livsvæsener sige: Et mål hvede for en denar og tre mål byg for en denar; og se til, at du ikke skader olien og vinen. Og da han havde åbnet det fjerde segl, hørte jeg det fjerde livsvæsens røst sige: Kom og se. Og jeg så, og se, en gustengul hest; og han, som sad på den, havde navnet Døden, og Dødsriget fulgte med ham. Og der blev givet dem magt over den fjerde del af jorden til at dræbe med sværd og med hunger og med død og ved jordens vilde dyr. Åbenbaringen 6:6–8.

James White identificerede endnu en profetisk anomali i de syv menigheder og de syv segl. Han påviser en tilsigtet sontring mellem de første fire menigheder og de sidste tre menigheder, og dernæst igen det samme fænomen i de første fire segl og de sidste tre segl.

„Vi har nu fulgt menighederne, seglene og dyrene, eller de levende væsener, så langt, som de kan sammenholdes som dækkende de samme tidsperioder. Seglene er syv i tal, men dyrene kun fire. Og det kan være godt her at bemærke, at ved åbningen af det første, andet, tredje og fjerde segl høres det første, andet, tredje og fjerde dyr sige: ‘Kom og se;’ men når det femte, sjette og syvende segl åbnes, høres ingen sådan røst. Heller ikke svarer de sidste tre menigheder og de sidste tre segl til hinanden som dækkende de samme tidsperioder, således som de første fire menigheder og de første fire segl gør. Men, som vi har vist, stemmer menighederne, seglene og dyrene overens som dækkende de samme tidsperioder i et tidsrum af næsten 1800 år, indtil vi kommer ned til lidt mere end et halvt århundrede før den nuværende tid.“ James White, Review and Herald, 12. februar 1857.

James White medtog ikke det forhold, at det samme mønster findes i basunerne, men det gør det. De første fire basuner er basuner, men de sidste tre basuner er tre veer. De første fire basuner repræsenterer Guds dom over det hedenske Rom for Konstantins søndagslov i året 321, og de tre basunveer repræsenterer islam. De første to basunveer var domme over det pavelige Rom for den søndagslov, som det vedtog i 538, og det tredje basunve er for den søndagslovskrise, som kommer i den aller nærmeste fremtid.

Joseph Bates anvender pionerforståelsen af de sidste tre menigheder som et enkeltstående symbol til at beskrive tre samtidige menigheder i den milleritiske tidsperiode. Al fremhævelse i afsnittet blev tilføjet af Bates.

“I hele landet, siger Herren, skal TO DELE deri udryddes og dø; men den TREDJE skal levnes deri. Gud siger, at han vil føre den TREDJE DEL gennem ilden og lutre dem. De skal påkalde ham, og han vil høre dem. Han vil sige: ‘DET ER MIT FOLK’; og de skal sige: HERREN ER MIN GUD.’ Første del, SARDIS, den navnkristne kirke eller Babylon. Anden del, Laodikea, den navnkristne adventist. Tredje del, Filadelfia, den eneste sande Guds kirke på jorden, for de skal forvandles og borttages til Guds stad. Åbenbaringen 3:12; Hebræerne 12:22–24. I Jesu navn formaner jeg jer igen til at flygte fra laodikeerne, som fra Sodoma og Gomorra. Deres lærdomme er falske og vildførende; og fører til fuldstændig undergang. Død! DØD!!* evig DØD!!! følger i deres spor. Husk Lots hustru.” Joseph Bates, Review and Herald, bind 1, november 1850.

I milleritisk historie var Sardes den menighed, som havde et navn, der påstod, at den var levende, men den var død.

Og skriv til engelen for menigheden i Sardes: Dette siger han, som har Guds syv Ånder og de syv stjerner: Jeg kender dine gerninger, at du har navn af at leve, men er død. Åbenbaringen 3:1.

Guds folk har altid et navn. Navnet gennem Efesos’ til Pergamos’ historie var kristen. Navnet under pavedømmets herredømme var menigheden i ørkenen. Navnet fra indførelsen af morgenstjernen, John Wycliffe, var protestant. Ved endens tid i 1798 var protestanterne allerede begyndt deres tilbagevenden til det romerske fællesskab. Alt, hvad der da behøvedes, var en prøve, som ville åbenbare den kendsgerning, at de trods deres bekendte navn ikke længere var den udvalgte menighed. I foråret 1844 nåede de frem til den prøve, som ville åbenbare, at de ikke

længere var den menighed, der bar Kristi pagts navn. Beretningen om Elias giver et meget detaljeret andet vidne om denne kendsgerning. Da de åbenbarede deres sande karakter, var det i begyndelsen vanskeligt for milleritterne at erkende, at protestanterne havde vist, at de var blevet Babylons døtre. Men milleritterne gjorde til sidst netop dette og begyndte at kalde sjæle ud af disse faldne menigheder som opfyldelse af den anden engels budskab. Derefter fulgte en prøvelsesproces, som ville få milleritterne til at åbenbare deres egne karakterer. Var de filadelfiere eller laodikeere?

Filadelfianerne fulgte Kristus ind i det Allerhelligste, og de milleritter, som nægtede at gøre det, åbenbarede laodikeernes karakter. Således finder vi logikken bag Bates' identifikation af de tre menigheder som samtidige i den samme historie. Denne historie blev opfyldt inden for den profetiske struktur i lignelsen om de ti jomfruer, som Inspirationen oplyser os om er blevet og vil blive opfyldt til punkt og prikke.

"Lignelsen om de ti jomfruer i Matthæus 25 skildrer også adventfolkets erfaring." Den store Strid, 393.

"Jeg bliver ofte henvist til lignelsen om de ti jomfruer, hvoraf fem var kloge, og fem tåbelige. Denne lignelse er blevet og vil blive opfyldt til punkt og prikke, for den har en særlig anvendelse på denne tid og er, ligesom den tredje engels budskab, blevet opfyldt og vil fortsat være nærværende sandhed indtil tidens afslutning." Review and Herald, 19. august 1890.

De sidste tre menigheder repræsenterer dem uden for Miller-bevægelsen som Sardes, og dem inden for bevægelsen repræsenterer enten Filadelfia eller Laodikea. Disse tre menigheder identificeres i Åbenbaringen kapitel tre, og de første fire menigheder findes i kapitel to. Derfor, når søster White henviser til historien i Åbenbaringen kapitel tre, identificerer hun netop de samme menigheder, som Joseph Bates lige har identificeret.

"Åh, hvilken beskrivelse! Hvor mange er der ikke i denne frygtelige tilstand. Jeg bønfaller inderligt enhver prædikant om flittigt at studere det tredje kapitel i Åbenbaringen, for deri skildres tilstanden i de sidste dage. Studér omhyggeligt hvert vers i dette kapitel, for gennem disse ord taler Jesus til jer." Manuscript Releases, bind 18, s. 193.

De tre samtidige menigheder i Milleritternes historie gentages ved Adventismens afslutning. Joseph Bates identificerede dynamikken i den Milleritiske periode og identificerede Sardes som Babylons døtre, som var målgruppen for den anden engels budskab. Han behandlede kampen mellem den lille hjord, der fulgte Kristus ind i det Allerhelligste den 22. oktober 1844, og dem, som nægtede at forlade det hellige. Han forsøgte at kalde laodikæerne ud af det mørke, de havde modtaget, og i det mindste en del af deres laodikæiske blindhed skyldtes, at William Miller havde indtaget en ledende stilling i den laodikæiske bevægelse. Dette er den samme kamp, som identificeres i budskabet til Filadelfia.

Se, jeg vil gøre dem af Satans synagoge, som siger, at de er jøder, og ikke er det, men lyver; se, jeg vil få dem til at komme og tilbede for dine fødder og erkende, at jeg har elsket dig.
Åbenbaringen 3,9.

En religiøs krise frembringer altid to klasser af tilbedere, således som det skete ved den store skuffelse. Protestantismens kappe var netop blevet taget fra Sardes, idet de vendte tilbage til Rom og officielt blev Roms datter. Kappen blev da båret af den milleritiske adventisme, men en prøve ville kort efter frembringe to klasser, som bekendte sig til at være den lille hjord. En sand hjord og en forfalsket hjord. Bates repræsenterede den lille hjord, som fulgte Kristus ind i det Allerhelligste. Hans kamp stod med laodikeere, som bekendte sig til at være den lille hjord. Som filadelfier stod Bates' kamp med Satans synagoge, en gruppe, som bekendte sig til at være Guds folk, men løj og ikke var jøder.

Når lignelsen for sidste gang opfyldes ved Adventismens afslutning, vil der være et udvalgt pagtsfolk, som blev forbigået ved endetiden i 1989, på samme måde som den jødiske ledelse blev forbigået ved Kristi fødsel, hvilket repræsenterer endetiden i den profetiske historie. Da Kristi historie nåede frem til det triumferende indtog i Jerusalem, blev Midnatsråbets historie i den milleritiske tid forbilledliggjort. Inspirationen sammenstiller gentagne gange korsets vejmærke med den store skuffelse i 1844. Judas repræsenterer laodikeerne i Kristi historie, og apostlene var filadelfierne. I tre og et halvt år efter korset forsøgte filadelfierne, repræsenteret ved Bates, at kalde laodikeerne ud af en falden kirke, som var repræsenteret ved disciplen Judas Iskariot.

I 1989 forkastede det tidligere udvalgte pagtsfolk det lys, som var blevet åbnet, og blev gået forbi. Da den første skuffelse den 18. juli 2020 indtraf, begyndte prøvelsesprocessen iblandt dem, som tidligere havde syntes at tilhøre den samme bevægelse. Dog er den ene klasse laodikæisk og den anden klasse filadelfisk. Ligesom Judas tre gange indgik pagt med Sanhedrinet om at forråde Kristus før korset, således vil laodikæerne i historien efter 11. september 2001 have forpasset tre muligheder for at omvende sig. Ved den snart kommende søndagslov vil det blive åbenbaret, lige så sikkert som Judas, der hang på et træ, at laodikæerne er adskilt fra filadelfierne. Det er ved høsten, at ukrudtet skilles fra hveden. Vi nærmer os hastigt den høst.

Disse sandheder erkendes kun, når og hvis vi er villige til at forstå, at den eneste bibelske metode, som kan afdække og fastslå „sandhed“, er „historicismen“. Den sande metode er ikke præterisme, futurisme, dispensationalisme, woke-isme, grammatisk eller historisk ekspertise eller nogen variation af de mange sataniske forfalskninger. Der findes en almindeligt kendt sætning, som tilskrives en filosof fra det syttende århundrede ved navn Jean-Jacques Rousseau, og som er blevet gengivet på mange måder, men tankens essens er: „Vildfarelsen har mange rødder, men sandheden har kun én.“ „Sandheden“ er Alfa og Omega, som er som et rodsrud af tør jord.

„Således også med Bibelen, skatkammeret for Hans nådes rigdomme. Herligheden i dens sandheder, som er så høje som himlen og omspænder evigheden, erkendes ikke. For den store mængde af menneskeheden er Kristus selv „som en rod af tør jord“, og de ser i Ham „ingen skikkelse, at“ de „skulle have behag i Ham“. Esajas 53:2. Da Jesus var blandt mennesker, åbenbaringen af Gud i menneskelig skikkelse, sagde de skriftkloge og farisæerne til Ham: „Du er en samaritaner og er besat af en dæmon.“ Johannes 8:48. Selv Hans disciple var så forblinded af deres hjertes selvished, at de var sene til at forstå Ham, som var kommet for at åbenbare for dem Faderens kærlighed. Derfor vandrede Jesus i ensomhed midt iblandt mennesker. Kun i himlen blev Han fuldt ud forstået.“ Thoughts from the Mount of Blessing,

De sandheder, vi i øjeblikket deler, må erkendes i den sammenhæng, at sandhedens vækst er fremadskridende gennem historien, og endnu vigtigere må vor forståelse af sandheden sættes ind i Alfa og Omega's sammenhæng, den sammenhæng, hvori Jesus identificerer enden på en ting med begyndelsen på en ting.

Den fjerde menighed er Thyatira, og den repræsenterer den periode, hvor pavedømmet regerede som det femte rige i Bibelens profeti, hvilket er den periode, hvor menigheden i ørkenen var i fangenskab. Det åndelige Israels fangenskab under det åndelige Babylon i tolv hundrede og tres år blev forbilledligt fremstillet ved det bogstavelige Israels fangenskab i det bogstavelige Babylon i halvfjerds år.

„I dag står Guds kirke frit til at føre den guddommelige plan for frelsen af en fortabt menneskeslægt frem til fuldendelse. I mange århundreder led Guds folk under en indskrænkning af deres frihedsrettigheder. Forkyndelsen af evangeliet i dets renhed var forbudt, og de strengeste straffe blev pålagt dem, der vovede at trodse menneskers påbud. Som følge heraf lå Herrens store moralske vingård næsten helt ubearbejdet hen. Folket blev berøvet lyset fra Guds ord. Vildfarelsens og overtroens mørke truede med at udslette kundskaben om den sande religion. Guds kirke på jorden var i sandhed i fangenskab i denne lange periode med ubønhørlig forfølgelse, ligesom Israels børn blev holdt fangne i Babylon under landflygtighedens tid.” Prophets and Kings, 714.

De halvfjerds års fangenskab i Babylon repræsenteres ved menigheden i Thyatira. Menigheden i Thyatira er den virkning, som frembragtes af årsagen, der repræsenteres ved Pergamos. Pergamos symboliseres ved kejser Konstantin, som forenede afgudsdyrkelse med kristendommen. Symbolet på hans afgudsdyrkelse var soldyrkelsen. Den bibelske grund til, at det gamle Israel blev ført i fangenskab i de halvfjerds år, som Thyatira betegner, er, at deres konger indgik forbindelser og alliancer med de afgudsdyrkende nationer omkring dem i direkte oprør imod Guds Ord. Gud advarede gentagne gange Israel mod at blande sig med de hedenske nationer omkring dem. De Ti Bud, selve det, som det gamle Israel skulle være betroede forvaltere af, forbyder udtrykkeligt at tilbede afguder. Da Herren gik forbi Moses ved hulen på Horeb og åbenbarede sin karakter, indbefattede Han to gange netop den advarsel, som vi henviser til.

Og han sagde: Se, jeg slutter en pagt; for hele dit folks øjne vil jeg gøre undere, sådanne som ikke er blevet gjort på hele jorden eller i noget folkeslag; og hele det folk, blandt hvilket du er, skal se Herrens gerning; thi det er en frygtelig ting, som jeg vil gøre med dig. Giv agt på det, som jeg byder dig i dag: se, jeg driver amoritten og kana'anæeren og hittitten og perizzitten og hivitten og jebusitten bort foran dig. Tag dig i agt, at du ikke slutter pagt med landets indbyggere, der, hvor du kommer hen, for at det ikke skal blive til en snare i din midte. Men I skal nedbryde deres altre, sønderslå deres billedstøtter og hugge deres Asjera-pæle om. Thi du må ikke tilbede nogen anden gud; thi Herren, hvis navn er Nidkær, er en nidkær Gud. For at du ikke skal slutte pagt med landets indbyggere, og de driver utugt med deres guder og ofrer til deres guder, og nogen indbyder dig, og du spiser af hans offer, og du tager af deres døtre til dine sønner, og deres døtre driver utugt med deres guder og forleder dine sønner til at drive

utugt med deres guder. 2 Mosebog 34:10–16.

To gange advarede Gud det gamle Israel i dette afsnit alene, og der findes mange andre bibelske vidnesbyrd om befalingen til det gamle Israel om, at de ikke måtte slutte nogen pagter med de afgudsdyrkende nationer omkring dem. Disse kompromiser begyndte med det gamle Israels forkastelse af Gud og Hans teokrati. Da de ønskede en konge, tillod Gud dem at få en konge, og fra det tidspunkt tilsidesatte flertallet af alle kongerne, og ganske sikkert enhver konge over de nordlige ti stammer, netop denne befaling. Det princip, som krævede, at Israel skulle være adskilt og ejendommelig i forhold til de afgudsdyrkende nationer omkring dem, blev forkastet og anskueliggjort ved det kompromis, som Konstantin senere skulle blive et symbol på. Pergamos og Konstantin repræsenterer Israels kongers oprør, de konger som indførte afgudsdyrkelse i Guds kirke. Frafaldet, som begyndte med kong Saul, var et forbillede på den kristne kirkes frafald, som førte til fangenskab i det åndelige Babylon. Den hellige historie, som begynder med kong Saul og fortsætter indtil fangenskab i Babylon, symboliseres ved menigheden i Pergamos. Det efterfølgende fangenskab på halvfjerds år var menigheden i Thyatira.

Efesos repræsenterer den menighed, som drager ud for at erobre det forjættede land. Efesos repræsenterer Moses' tid og Israels udfrielse fra Egyptens trældom.

”Bibelen har samlet og sammenbundet sine skatte for denne sidste generation. Alle de store begivenheder og højtidelige hændelser i Det Gamle Testaments historie er blevet og bliver gentaget i menigheden i disse sidste dage.” Selected Messages, bog 3, 338, 339.

Den historie, som er fremstillet ved udfrielsen fra Egypten, gentages i de sidste dage. Den blev derfor også gentaget i den milleritiske historie. Derfor henviser Søster White gentagne gange til denne historie for at beskrive den milleritiske historie. Hun sidestiller den store skuffelse i 1844 med hebræernes skuffelse, da de stod foran Det Røde Hav med Faraos hær nærmende sig bagfra. Hun sidestiller også historien om udfrielsen fra Egypten med Kristi tid; således blev disciplenes skuffelse ved korset forbilledligt fremstillet ved skuffelsen ved Det Røde Hav, som også var et forbillede på den store skuffelse i 1844. Skuffelsen ved korset repræsenterede begyndelsen på menigheden Efesus. Moses' tid ved det gamle Israels begyndelse blev repræsenteret ved menigheden Efesus, som også var et forbillede på det moderne Israels begyndelse på Kristi tid. Begge historier er repræsenteret ved menigheden Efesus. De sandheder, vi her identificerer, er ofte blevet offentligt fremlagt gennem årene af Future for America, så jeg giver blot en oversigt.

I Kristi historie finder vi begyndelsen til det nye pagtsfolk, som oprejses, mens det tidligere pagts udvalgte folk bliver forbigået. Kristi historie er afslutningen på det gamle Israel, og i historien om udfrielsen fra Egypten ved begyndelsen af det gamle Israel var der et tidligere udvalgt pagtsfolk, som blev forbigået til fordel for et nyt pagtsfolk.

I Kristi historie nåede det tidligere udvalgte folk sin endelige afslutning i år 70 med Jerusalems ødelæggelse. I begyndelsen, på Moses' tid, døde det tidligere udvalgte folk i ørkenen over en periode på fyrré år, og Josva og Kaleb blev repræsentanter for det nye udvalgte folk, som var bestemt til at bære budskabet ind i det forjættede land, ligesom apostlene i den efesiske menigheds tidsperiode bar evangeliet ud til verden.

Begyndelsen og enden på det gamle, og ligeledes begyndelsen på det moderne Israel, peger alle på en overgang fra et tidligere udvalgt folk til et nyt udvalgt folk. På to eller tre vidners udsagn stadfæstes en sag; og hver af disse tre vidnelinjer identificerer skilsmissen fra det tidligere udvalgte folk, og disse vidner bærer Alfa og Omega's underskrift, Ham som kundgør enden fra begyndelsen. Der vil være et tidligere udvalgt folk, som bliver forbigået, når Gud indgår pagt med de hundrede og fireogfyrre tusind. Gud er ikke forvirringens ophavsmand; Han forandres aldrig, og Hans ord svigter aldrig.

Udfrielsen fra Egypten og de sejre, som Gud fuldbyrdede gennem Josua, fremstilles ved menigheden i Efesus, men Efesus var bestemt til at miste sin første kærlighed. Da Josua blev lagt til hvile, fremstod en anden slægt, hvilket markerede den periode, der fremstilles ved Smyrna. Josuas vidunderlige værk med at rydde det forjættede land blev aldrig fuldt ud fuldendt, for folket blev tilfreds med sig selv og forlod det værk, der var givet til Josua. De mistede deres første kærlighed. Denne periode fortsatte, indtil Israel forkastede Gud, og Samuel salvede kong Saul og således indledte menigheden i Pergamos.

Budskabet kom til Smyrna, en menighed i Lilleasien, og ligeledes til den kristne kirke som helhed i det andet og tredje århundrede. Det var en tid, da hedenskabet gjorde sin sidste modstand for verdensherredømmet. Kristendommen havde udbredt sig med vidunderlig hurtighed, indtil den var kendt over hele verden. Nogle antog troen på Kristus på grund af hjertets omvendelse, andre på grund af den argumentations styrke, der blev ført i marken, og atter andre, fordi de kunne se, at hedenskabets sag var i tilbagegang, og egeninteressen førte dem over til den side, som lovede at sejre. Disse forhold svækkede kirkens åndelighed. Profetiens Ånd, som kendetegnede den apostolske kirke, gik gradvis tabt. Dette er en gave, som fører den kirke, den er betroet, ind i troens enhed. Da der ikke længere fandtes sande profeter, bredte falske lærdomme sig hurtigt; grækernes filosofi førte til en falsk fortolkning af Skrifterne, og de gamle farisæeres egenretfærdighed, så ofte fordømt af Kristus, viste sig igen midt i kirken. Grundlaget blev i de to århundreder, der gik forud for Konstantins regeringstid, lagt for de onder, som blev fuldt udviklet i de to efterfølgende århundreder. I denne periode blev martyrdøden udbredt i mange dele af Romerriget. Hvor mærkeligt dette end kan synes, er det ikke desto mindre sandt. Det var resultatet af det forhold, der bestod mellem kristne og hedninger.

"I den romerske verden blev alle nationers religion respekteret, men de kristne var ikke en nation; de var kun en sekt af en foragtet race. Når de derfor vedblev at fordømme alle menneskeklassers religion, når de holdt hemmelige møder og helt skilte sig ud fra deres nærmeste slægtninges og mest fortrolige venners skikke og praksis, blev de genstand for mistanke og ofte for forfølgelse fra de hedenske myndigheders side. Ofte drog de forfølgelse over sig selv, når der ikke fandtes nogen modstandsånd i herskernes sind. Som illustration af denne ånd giver historien beretningen om henrettelsen af Cyprian, biskop i Kartago. Da hans dom blev oplæst, lød et almindeligt råb fra den lyttende skare af kristne, som sagde: 'Vi vil dø med ham.'"

„Den ånd, hvormed mange bekendende kristne tog imod døden og endog unødvendigt fremkaldte regeringens fjendskab, havde sandsynligvis meget at gøre med udstedelsen i år 303

e.Kr. af forfølgelsesediktet ved kejser Diokletian og hans medhjælper Galerius. Ediktet var universelt i sin ånd og blev håndhævet med større eller mindre strenghed i ti år.“ Steven Haskell, *The Story of the Seer of Patmos*, 50, 51.

Skønt Smyrna er en af de to menigheder, som ikke modtager nogen irettesættelse fra Herren, vidner historien om, at de, som led martyrdøden i den tidsperiode, repræsenterer nogle, hvis motiver var baseret på menneskelige og ikke guddommelige impulser. Dommerbogen indledes med at fastslå Josuas død, og der findes et vers, som gentages to gange i bogen, og som definerer dommernes historie. Anden gang dette vers citeres, er i bogens sidste vers. Bogens første vers markerer afslutningen på Josua, og det sidste vers sammenfatter historien.

Og det skete efter Josuas død, at Israels børn spurgte Herren og sagde: Hvem af os skal først drage op mod kana'anæerne for at stride imod dem? ... I de dage var der ingen konge i Israel, men enhver gjorde, hvad der var ret i hans egne øjne ... I de dage var der ingen konge i Israel; enhver gjorde, hvad der var ret i hans egne øjne. Dommerne 1:1; 17:6; 21:25.

Ligesom i Smyrnas historie var ”selvet” et hovedtema fra begyndelsen til enden. Fordi de ikke havde nogen konge, besluttede de at gøre, hvad de selv ønskede at gøre. Manglen på vejledning var det, Haskell identificerede i Smyrnas historie, hvilket blev repræsenteret ved, at der ikke var nogen aktiv Profetiens Ånd. I begge historier åbnede en mangel på vejledning døren for, at beslutninger blev truffet på grundlag af en persons egne motiver. Efesos repræsenterer udfrielsen fra Egypten. Den historie, der er nedskrevet i Dommerbogen, repræsenteres af menigheden i Smyrna. Tiden fra kong Saul indtil det babylonske fangenskab repræsenteres af menigheden i Pergamos, og fangenskabet i Babylon repræsenteres af menigheden i Thyatira.

I overensstemmelse med det fænomen, som pionererne identificerede, findes der en inddeling i fire og tre i menighederne, seglene og basunerne, og de første fire menigheder i det gamle Israels historie begynder med det egyptiske fangenskab og ender med det babyloniske fangenskab, for Alfa og Omega identificerer altid enden med begyndelsen. De første fire menigheder i det moderne Israels historie begynder med jødernes underkastelse under romersk myndighed, og de fire menigheder ender med de åndelige jøders underkastelse under det åndelige Rom i tolv hundrede og tres år.

Det, der fulgte Thyatira, var Sardes, som begyndte, da de kom ud af det babyloniske fangenskab, forudbilledliggjort ved Thyatira. Sardes er den menighed, som havde navn af at leve, men den levede ikke. Dens bekendelse til liv var en løgn. Interessant nok er det blandt alle de syv menigheder ordet Sardes, som ikke har nogen definition. Der er blevet tillagt Sardes definitioner på grundlag af sammenhængen i historien og versene, men der findes ingen etymologisk definition af navnet. Den har et navn, men den har det ikke.

„Men det andet tempel havde ikke målt sig med det første i pragt; og det var heller ikke helliget ved de synlige tegn på den guddommelige nærværelse, som hørte til det første tempel. Der fandt ingen åbenbarelse af overnaturlig kraft sted til at markere dets indvielse. Ingen herlighedssky sås at fylde den nyopførte helligdom. Ingen ild fra himlen dalede ned for at fortære offeret på dets alter. Shekinah boede ikke længere mellem keruberne i det

allerhelligste; arken, nådestolen og vidnesbyrdets tavler fandtes ikke deri. Ingen røst lød fra himlen for at kundgøre Jehovas vilje for den spørgende præst.“ The Great Controversy, 24.

Efter det babylonske fangenskab genopbyggede de Jerusalem og templet. Da havde de igen et navn, for Gud havde lovet at sætte sit navn i Jerusalem. Men hans navn repræsenterer hans karakter, og fraværet af hans personlige nærvær viste, at de havde det navn, som repræsenterede liv, men i virkeligheden havde de ikke længere det nærvær, som frembringer liv. Alt, hvad de i virkeligheden havde, var bekendelse og skin.

Den sidste røst i Sardes lovede en Elias, som skulle komme før Herrens store og frygtelige dag. For det gamle Israel var Jerusalems ødelæggelse Herrens store og frygtelige dag. Af denne grund henviser søster White til Jerusalems ødelæggelse i år 70 e.Kr. som en illustration af Herrens store og frygtelige dag, fremstillet ved de syv sidste plager. Menigheden i Filadelfia begyndte med Johannes Døberens røst, der råbte i ørkenen, og således forudbilleder den William Millers røst. Johannes Døberens og William Millers røster frembar budskabet til Laodikea for et folk, som mente, at alt stod vel til, når alt i virkeligheden stod ilde til. Både Johannes Døberen og William Miller lagde øksen ved træets rod. Budskabet til Sardes lød, at der var „nogle få navne også i Sardes, som ikke har besmittet deres klæder; og de skal vandre med mig i hvide klæder, thi de er det værdige.“ Johannes Døberen og William Miller repræsenterer dem, som kom ud af den tidsperiode, der er fremstillet ved Sardes, og som var værdige til at vandre med Kristus.

"Tusinder blev ledt til at tage imod den sandhed, som William Miller prædikede, og Guds tjenere blev rejst op i Elias' ånd og kraft for at forkynde budskabet. Ligesom Johannes, Jesu forløber, følte de, der prædikede dette højtidelige budskab, sig tvunget til at lægge øksen ved træets rod og opfordre mennesker til at bære frugter, som sømmer sig for omvendelse. Deres vidnesbyrd var egnet til at vække og stærkt påvirke menighederne og åbenbare deres sande karakter. Og da den højtidelige advarsel om at flygte fra den kommende vrede lød, modtog mange, som var forenet med menighederne, det helbredende budskab; de så deres frafald, og med bitre omvendelsestårer og dyb sjælekval ydmygede de sig for Gud. Og idet Guds Ånd hvilede over dem, hjalp de med til at lade råbet lyde: 'Frygt Gud og giv ham ære; for timen for hans dom er kommet.'" Early Writings, 233.

De syv menigheder i Åbenbaringen repræsenterer apostlenes historie indtil Kristi andet komme, og de syv menigheder repræsenterer også det gamle Israels historie fra profeten Moses indtil Kristi første komme.

„Israels børns prøvelser og deres holdning umiddelbart før Kristi første komme illustrerer Guds folks stilling i deres erfaring før Kristi andet komme."

“Satans snarer er lagt for os lige så vist, som de blev lagt for Israels børn umiddelbart før deres indgang i Kana’ans land. Vi gentager dette folks historie.

Deres historie bør være en højtidelig advarsel for os. Vi bør aldrig forvente, at når Herren har lys for sit folk, vil Satan stå roligt ved siden af og ikke gøre nogen anstrengelse for at hindre dem i at modtage det. Lad os vogte os for, at vi ikke afviser det lys, Gud sender, fordi det ikke kommer på en måde, der behager os.... Hvis der er nogen, som ikke selv ser og tager imod

lyset, så lad dem ikke stå andre i vejen.

“Jeg kalder himlen og jorden til vidne imod jer på denne dag, at jeg har stillet liv og død, velsignelse og forbandelse foran jer; vælg derfor livet, for at både du og dit afkom må leve; for at du må elske Herren din Gud, og for at du må adlyde hans røst, og for at du må holde dig til ham; thi han er dit liv og dine dages længde; for at du må bo i det land, som Herren tilsvor dine fædre, Abraham, Isak og Jakob, at give dem.”

"Denne sang var ikke historisk, men profetisk. Medens den genfortalte Guds underfulde handlinger med sit folk i fortiden, foregreb den også fremtidens store begivenheder, de trofastes endelige sejr, når Kristus skal komme anden gang i kraft og herlighed.

„Apostlen Paulus siger klart, at israelitternes erfaringer på deres vandringer er blevet optegnet til gavn for dem, der lever i denne verdens tidsalder, dem, over hvem verdens ender er kommet. Vi anser ikke vore farer for at være mindre end hebraernes, men større.“ Healthful Living, 280, 281.

Udfrielsen fra Egypten er fremstillet ved menigheden i Efesus, og symbolet på menigheden i Efesus i denne historie var Josva. Efter at de, som Gud førte ud af Egypten, svigtede i ti på hinanden følgende prøver, tog Herren pagten fra oprørerne og gav den til Josva og Kaleb.

Sig til dem: Så sandt jeg lever, siger Herren: således som I har talt for mine ører, sådan vil jeg gøre mod jer: Jeres døde legemer skal falde i denne ørken; og alle I, som blev talt blandt jer, efter hele jeres antal, fra tyveårsalderen og opefter, I som har knurret imod mig, sandelig, I skal ikke komme ind i det land, om hvilket jeg svor at lade jer bo deri, undtagen Kaleb, Jefunnes søn, og Josva, Nuns søn. 4 Mosebog 14:28–30.

Søster White fastslår, at Josva og Kaleb repræsenterer dem, „over hvem verdens ender er kommet“, som „slutter pagt med Gud ved offer“.

„Til vor formaning, over hvem verdens ende er kommet, blev denne historie nedskrevet. Hvor ofte gennemlever Guds folk i dag Israels børns erfaring! Hvor ofte knurrer og klager de! Hvor ofte viger de tilbage, når Herren byder dem gå fremad! Guds sag lider under mangel på mænd som Kaleb og Josva, mænd med troskab og urokkelig tillid. Gud kalder på mænd, som vil hengive sig til ham for at blive gennemtrængt af hans Ånd. Kristi og menneskehedens sag kræver helliggjorte, selvopofrende mænd, mænd som vil gå ud uden for lejren og bære smæden. Lad dem være stærke, tapre mænd, skikkede til værdige foretagender, og lad dem slutte pagt med Gud ved offer.“ Review and Herald, 20. maj 1902.

Pagten, som fornys, således som den fremstilles ved, at pagten fornyes med Josva og Kaleb, er pagten med de hundrede og fireogfyrre tusinde og den store skare. Den fornyes, efter at det oprindelige pagtsudvalgte folk er skilt fra Gud og dømt til at dø i ørkenen. Pagten med de hundrede og fireogfyrre tusinde fuldbyrdes i netop den samme historie, hvori et tidligere udvalgt folk forkastes.

Efesus betyder ønskelig, og det værk, som blev fuldbragt af både Josva og den tidlige menighed, var „ønskeligt“. Da Josva førte Guds folk ind i det Forjættede Land, drog han ud for at sejre. Det

første segl løber parallelt med menigheden i Efesus og fremstilles ved en hvid hest, som drager ud for at sejre. Dette gjaldt både for Josva og for den apostolske menighed. Det første segl løber parallelt med menigheden i Efesus i både det gamle og det moderne Israel.

Smyrna er afledt af ordet „myrra“, som er en olie, der blev anvendt til balsamering af de døde. Det andet segl fremstilles ved en rød hest, som fik „et stort sværd“ og „magt“ til at tage „freden fra jorden“, hvilket betød, at mennesker i denne historie ville „dræbe hinanden“. Det andet segl løber parallelt med menigheden i Smyrna, og det repræsenterer den myndighed, der blev givet til Guds fjender, hvorved de fik lov til at overvinde og dræbe Guds folk. Dette blev opfyldt i perioden efter den apostolske menighed og også i Dommernes historie. I begge historier tillod Gud magter uden for Guds folk at bringe krig og død over sit folk. I den apostolske menighed var denne krig motiveret af forkastelsen af Kristi religion, som i den foregående periode, Efesus, havde været uovervindelig, idet den bar evangeliet ud til verden. Motivationen hos Guds folks fjender i Dommertiden var baseret på den foregående periode, Efesus, hvor Gud demonstrerede sin magt over Egypten og de efterfølgende nationer, som Josva var blevet brugt til at undertvinge. Det andet segl løber parallelt med menigheden i Smyrna i både det gamle og det moderne Israel.

Pergamos betyder en „befæstet borg“ og repræsenterer således en konges slot. Det tredje segl løber parallelt med Pergamos og repræsenterer den historie, hvor menneskelig dom udøves af jordens konger i opposition til Guds dom. Således identificerer målingen, eller dommen, som er repræsenteret ved de „to“ vægtskåle, der vejer „hveden“, „byggen“, „olien“ og „vinen“, den kongelige menneskelige myndighed, som altid er mangelfuld i forhold til Guds dom. Husk, at en ærlig måling eller en ærlig vejning ikke kræver to vægtskåle. To vægtskåle repræsenterer ulige dom.

„Byggen“ er et symbol på påskefestens „førstegrødeoffer“, „hveden“ er et symbol på pinsefestens offer af „de to svingbrød“. „Olien“ er et symbol på Helligånden, og „vinen“ er et symbol på læren. Pergamon i det gamle Israels tid er perioden med Israels kompromissøgende konger, som bragte dom over Guds gudstjenestesystem, repræsenteret ved perioden fra påske til pinse. Sandhederne i Guds ord repræsenteres ved „vinen“ og „olien“. I både det gamle og det moderne Israel er Pergamons menighed den periode, hvor Satan forsøger at fuldbyrde det, han ikke kunne gøre gennem blodudgydelse i den historie, som Smyrna repræsenterer. I Pergamon forsøgte Satan at ødelægge Guds folk og Guds sandhed gennem kompromis, ikke ved blodudgydelse, således som det repræsenteres i Smyrna. De gamle israelitiske kongers kompromis er et forbillede på Konstantins kompromis i det moderne Israel.

Tyatira betyder „angeroffer“ og taler om den martyrand, som Gud giver sit folk, der bliver slået ihjel for hans navns skyld. Angerofferet repræsenterer villigheden til at tjene Kristus under svære omstændigheder, sådan som det fremstilles ved Daniel, Shadrak, Meshak og Abed-Nego under de halvfjerds års fangenskab; og det repræsenterer også valdensernes, huguenotternes og andres offer, som blev tortureret, fængslet, bagtalt og dræbt af den pavelige myndighed gennem historien om de et tusind to hundrede og tres år. Det fjerde segl løber parallelt med menigheden i Tyatira og repræsenterer den forfølgelse, som det gamle Babylon udøvede mod det gamle Israel, og den forfølgelse, som det moderne Babylon udøver mod det moderne Israel. Historien om begge

fangenskaber krævede først et frafald fra sandheden, hvilket Israels konger og kejser Konstantin tilvejebragte. Begge banede vejen for en periode, som er repræsenteret ved Tyatira.

Sardes har ingen betydning, som stemmer overens med, at den bekender sig til et navn, men bekendelsen er en løgn. Shekinahens nærvær blev aldrig manifesteret i det andet tempel. Kristi nærvær blev aldrig manifesteret i Sardes' historie. Reformationen af de mørke tidsaldrer var i sit væsen en række af ét skridt frem og to skridt tilbage. Det værk, som Sardes' historie skulle have fuldbåret i den protestantiske reformation, blev aldrig fuldendt.

Filadelfia betyder broderkærlighed, og det er umuligt at elske din broder, hvis du ikke først elsker Gud.

Hvis nogen siger: »Jeg elsker Gud,« og hader sin broder, er han en løgner; thi den, som ikke elsker sin broder, som han har set, hvordan kan han elske Gud, som han ikke har set? Og dette bud har vi fra ham: at den, som elsker Gud, også skal elske sin broder. 1 Johannes 4,20. 21.

Philadelphia repræsenterer den menighed, som elsker Gud, og af denne grund rettes der ingen fordømmelse eller irettesættelse mod Philadelphia.

Og skriv til engelen for menigheden i Filadelfia: Dette siger den hellige, den sanddru, han som har Davids nøgle, han som åbner, så ingen lukker, og lukker, så ingen åbner: Jeg kender dine gerninger. Se, jeg har sat foran dig en åben dør, som ingen kan lukke; for du har kun ringe styrke og har holdt fast ved mit ord og ikke fornægtet mit navn. Se, jeg vil gøre dem af Satans synagoge, som siger, at de er jøder, og ikke er det, men lyver; se, jeg vil få dem til at komme og tilbede for dine fødder og erkende, at jeg har elsket dig. Fordi du har bevaret ordet om min tålmodighed, vil også jeg bevare dig fra fristelsens time, som skal komme over hele jorderige for at prøve dem, som bor på jorden. Se, jeg kommer snart; hold fast ved det, du har, for at ingen skal tage din krone. Den, som sejrer, vil jeg gøre til en søjle i min Guds tempel, og han skal aldrig mere gå ud derfra; og jeg vil skrive på ham min Guds navn og navnet på min Guds stad, det nye Jerusalem, som kommer ned fra himlen fra min Gud; og jeg vil skrive på ham mit nye navn. Åbenbaringen 3:7–12.

Filadelfia får „Davids nøgle“, og i den filadelfiske historie i det gamle Israel fik de Davids Søn, hvilket blandt andet repræsenterer det profetiske princip om Alfa og Omega, den første og den sidste. Denne nøgle repræsenterer „historicisme“ som metodologi. I den periode, der repræsenteres ved den filadelfiske menighed ved slutningen af det gamle Israel, var selve den bibelske profetis Forfatter nøglen. I den periode, der repræsenteres ved den filadelfiske menighed i den milleritiske historie, blev William Miller givet nøglen. I disse to historiske forløb havde Kristus at gøre med jøder, som mente, at de var Abrahams sønner, men det var de ikke. Miller havde at gøre med protestanter, som mente, at de var åndelige jøder, men det var de ikke.

Den, som har øre, han hør, hvad Ånden siger til menighederne. Åbenbaringen 3,13.

Laodikea betyder et folk dømt, og laodikeerne, jøderne i Kristi tidsperiode, blev til sidst dømt i år 70 e.Kr. ved Jerusalems ødelæggelse. Den endelige dom over det frafaldne protestantisme finder sted i søndagslovskrisen, men de mødte deres dom, da de forkastede den første engels budskab i

foråret 1844 og derpå guddommeligt blev erklæret for Babylons døtre. Disse faldne protestanter er et forbillede på det laodikeiske adventisme i de sidste dage af den undersøgende dom.

Vi har nu i det væsentlige gennemgået adskillige forskellige måder, hvorpå de syv menigheder i Johannes' Åbenbaring med rette kan forstås som profetiske symboler og derefter anvendes profetisk. Men de må forstås og anvendes inden for rammerne af de profetiske regler, »som er blevet givet os af den højeste autoritet.«

Budskabet til de syv menigheder var budskaber givet til de syv menigheder, som eksisterede, da Johannes nedskrev budskaberne. Budskaberne til de syv menigheder giver vejledning og advarsel til alle menigheder gennem hele historien. Budskaberne til de syv menigheder giver vejledning og advarsel til den enkelte kristne gennem hele historien. De syv menigheder repræsenterer kristendommens historie fra apostlenes tid indtil verdens ende. De syv menigheder repræsenterer det gamle Israels historie fra Moses' tid indtil Jerusalems ødelæggelse i år 70 e.Kr. De syv menigheder kan genkendes og anvendes ved at identificere sondringen mellem de første fire menigheder og de sidste tre menigheder.

Af de seks forskellige profetiske anvendelser, som vi identificerer, er de samme anvendelser repræsenteret i de syv segl.

Vi vil behandle disse sandheder i den næste artikel.